

РЕШЕНИЕ

№ 4430

гр. София, 20.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 106-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ Т. П.

при участието на секретаря ПАВЕЛ АЛЪ. БОЖИНОВ
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ Т. П. Административно наказателно дело № 20221110202426 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 - 63 ЗАНН.

Образувано е по жалба на А. Р. М., ЕГН ***** чрез нейния упълномощен процесуален представител – адв. С. А. от САК срещу наказателно постановление № 21-4332-021898/29.10.2021 г., издадено от Даниела Димитрова Дескова – началник сектор при ОПП-СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП, обн. в ДВ бр. 20 от 05.03.1999 г., в сила от 01.09.1999 г./ са й наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 750,00 /седемстотин и петдесет/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 /три/ месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, като съгласно Наредба ІЗ-2539/17.12.2012 г. е постановено и отнемането на 12 /дванадесет/ контролни точки след влизане в сила на наказателното постановление.

В депозираната жалба са инвокирани оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения в предходната фаза на административнонаказателното производство, довели до ограничаване правото на защита на въззивника, както и за несъответствие на установените от административните органи фактически положения с обективната

действителност. Отправена е молба за цялостна отмяна на оспореното наказателно постановление като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призована, не се явява, представлява се от адв. С. А. от САК, която поддържа жалбата и изложените в нея съображения.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител, който да изрази становище по фактите и приложимия по делото закон.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14, чл. 18 и чл. 107, ал. 5 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити обуславящи нейната редовност, което предпоставя пораждаването на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

С акт за установяване на административно нарушение № 665746/13.10.2021 г., съставен от И. П. Б. – мл. автоконтрольор при ОПП-СДВР и в присъствието на Д.Д.Ч. и Т.Н.Н. – свидетели при съставянето на акта е констатирано, че на 27.10.2020 г. около 15:37 часа в гр. София, по бул. „Никола Йонков Вапцаров“, с посока на движение от бул. „Драган Цанков“ към бул. „Черни връх“, жалбоподателят М. управлява лек автомобил марка „Мерцедес“ с рег. № №№№№, собственост на търговско дружество „/ДРУЖЕСТВО/“ ЕАД, като в близост до № 10, при ограничение на скоростта 50 км/ч за населено място, се движи със скорост от 107 км/ч, изчислена след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 %. Нарушението е установено с техническо средство TFR1-M, радар TR-4D № 653, заснемащо и записващо дата, час, скорост и рег. номер на автомобила , за

което е изготвен клип № 18058.

В акта е отразено, че е нарушена разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, като след съставянето му препис от същия е връчен на М..

Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното наказателно постановление № 20-4332-021898/29.10.2021 г., издадено от Даниела Димитрова Дескова – началник сектор при ОПП-СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП, при цялостно възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, на жалбоподателя М. са наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 750,00 /седемстотин и петдесет/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 /три/ месеца за нарушение за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, като съгласно Наредба ІЗ-2539/17.12.2012 г. е постановено и отнемането на 12 /дванадесет/ контролни точки след влизане в сила на наказателното постановление.

Препис от оспореното НП е връчен лично на въззивника на 25.01.2022 г., като жалбата, инициирала производството пред настоящата съдебна инстанция, е депозирана чрез наказващия орган в законоустановения 14-дневен срок на 07.02.2022 г., видно от отбелязването в съпроводителното писмо.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление /арг. чл. 84 ЗАНН във вр. чл. 14, ал. 2 НПК и т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС /, а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции – констатираща, обвинителна и сезираща.

В настоящия случай АУАН и издаденото, въз основа на него НП са

съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, видно от приобщените писмени доказателства за назначаване, съответно оправомощаване на актосъставителя и наказващия орган.

На следващо място, съдът служебно констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването на АУАН и НП – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП, като с изискуемата се от закона конкретика административните органи са очертали времето, мястото, механизма на твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които същото е намерило проявление в обективната действителност. В тази връзка, не се споделя абстрактното възражение, че НП „не съдържа всички законоустановени реквизити“, тъй като съдът изначално е лишен от възможността да обсъди неговата основателност, поради липсата на конкретни оплаквания в тази насока.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от открИ.е на нарушителя, респективно – 1 година от извършване на нарушението. От своя страна обжалваното наказателно постановление е постановено в законоустановения 6 – месечен срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна. В тази връзка информация за авторството на процесното нарушение е била получена едва след попълване на декларацията от въззивника М. на 13.10.2021 г., от който темпорален момент е започнал да тече и тримесечният срок за изготвяне на акта.

Предвид изложеното, АУАН и НП са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

Административнонаказателната отговорност на въззивника А. Р. М. е ангажирана на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП, като са й наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 750,00

/седемстотин и петдесет/ лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 3 /три/ месеца за нарушение за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, а съгласно Наредба ІЗ-2539/17.12.2012 г. е постановено и отнемането на 12 /дванадесет/ контролни точки след влизане в сила на наказателното постановление.

При съвкупната преценка и интерпретация на приобщения по делото доказателствен материал, настоящият съдебен състав намира, че фактът на извършеното нарушение е установен по категоричен и безспорен начин, но същевременно е налице доказателствен дефицит относно неговото авторство. В конкретика на настоящия казус отговорността на М. не е била ангажирана при условията на чл. 188, ал. 2 ЗДвП като ползвател на процесното МПС, а в качеството ѝ на негов водач, макар единственият източник на информация в очертаната насока да е попълнената от въззивника писмена декларация, в която е релевирала признание за посоченото обстоятелство. Демонстрираният подход на административните органи е незаконосъобразен, тъй като се намира в колизия с фундаменталния за административнонаказателното производство принцип, че изводите за съпричастността на конкретно лице към дадено административно нарушение не могат да почиват единствено на неговото самопризнание /арг. от чл. 116, ал. 1 НПК, приложим субсидиарно съгласно препращащата разпоредба на чл. 84 ЗАНН/.

В контекста на изложеното, съдът поначало споделя доводите на адв. А., че съгласно чл. 188, ал. 2 ЗДвП, след като собственикът на процесното МПС е юридическо лице, то предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство. Вярна е и трактовката в жалбата, базирана на предписанието на чл. 186, ал. 4 ЗДвП, че при нарушения, установени с техническо средство или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, на собственика, на когото е регистрирано превозното средство, а когато то е собственост на юридическо лице - на управителя му, се изпраща покана с препоръчано писмо с обратна разписка да се яви в съответната служба за контрол в едномесечен срок от получаването ѝ, за да му бъде издаден фиш или за да посочи лицето, на което е предоставило управлението на моторното превозно средство, с което е извършено нарушението /аналогична е и процедурата при издаване на

електронен фиш, видно от чл. 189, ал. 5 ЗДвП – същият се връчва на лицето по чл. 188, ал. 1 или 2, като в 14-дневен срок от получаването му **собственикът** заплаща глобата или *предоставя в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация* с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство/. Подобна инициатива, досежно уведомяването на собственика и последващото подаване на декларация обаче се явява ненужна, когато в централната база на АИС КАТ фигурира информация за ползвателя на съответното МПС, имайки предвид, че именно той се явява лицето, на което е предоставено управлението. В настоящия случай това е жалбоподателят А. М., като за нея не е съществувало задължение да подава декларация, доколкото тя не е собственик на автомобила.

Отговорността на ползвателя на превозното средство /т.е. лицето, на което собственикът е предоставил управлението му/, произтичаща от нормативния регламент на чл. 188, ал. 2 ЗДвП, възниква по силата на закона и за същия не е предвидена възможност да се освободи от нея, декларирайки данните за самоличността на водача, нарушил правилата за движение по пътищата. Тя се реализира самостоятелно и паралелно с отговорността на конкретния извършител на деянието, освен ако помежду им не се установи персонален идентитет. Тук е мястото да се отбележи, че противно на становището на адв. А., 3-месечният срок за съставяне на АУАН срещу ползвателя не тече от датата на нарушението, тъй като към посочения темпорален момент правоохранителните органи не разполагат с информация в очертаната насока, а едва след извършването на справка в съответните регистри, алтернативно след подаване на декларация от собственика, които обстоятелства подлежат на установяване с предвидените с процесуалния закон средства и способности на доказване.

Както беше подчертано обаче спрямо жалбоподателя М. не е възведено „административно обвинение“ в качеството ѝ на ползвател на превозното средство, съгласно чл. 188, ал. 2 ЗДвП, а като негов водач на детерминирани в АУАН и НП време и място, което обстоятелство е доказателствено необезпечено. На етапа на съдебното следствие не са събрани както преки доказателства, така и косвени фактически данни, които да водят до единствения възможен извод в очертаната насока.

Констатираният доказателствен вакуум не е запълнен, като в тежест на наказващия орган е да докаже включените в предмета на делото релевантни обстоятелства. Въззивният съд не е в състояние да упражни и правомощията си по чл. 63, ал. 7, т. 1 ЗАНН, прилагайки закон за същото наказуемо нарушение, доколкото това би довело до съществено изменение на обстоятелствата на първоначалното нарушение, отчитайки необходимостта от вменяване на допълнителен съставомерен факт относим към въззивника М. - качеството ѝ на регистриран ползвател на автомобила.

Съдът констатира, че съобразно изложените фактически и правни доводи, макар така протеклата фаза на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание да не е опорочена поради допуснати съществени процесуални нарушения, то отговорността на въззивника е ангажирана в разрез с материалния закон, при отсъствието на доказателства относно авторството на твърдяната неправомерна дейтелност.

Ето защо, оспореното наказателно постановление следва да бъде отменено изцяло като неправилно, а това обезпредметява обсъждането на останалите релевиращи оплаквания в жалбата.

Съгласно чл. 63д, ал. 1 ЗАНН съдът следва да се произнесе по извършените от страните разноски, имайки предвид изрично оправеното искане от адв. А.. От представения по делото договор за защита и съдействие е видно, че привлеченото към отговорност лице е заплатило в брой сума в размер на 400,00 лв. за процесуално представителство пред настоящата инстанция. От страна на наказващия орган не е релевирано възражение за прекомерност, поради което СДВР следва да бъде осъдена да заплати процесните разноски в пълния претендиран размер.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 3, т. 1 във вр. с ал. 2, т. 1 ЗАНН, **Софийски районен съд, НО, 106 състав**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло наказателното постановление № 21-4332-021898/29.10.2021 г., издадено от Даниела Димитрова Дескова – началник

сектор при ОПП-СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП, обн. в ДВ бр. 20 от 05.03.1999 г., в сила от 01.09.1999 г./ на жалбоподателя А. Р. М., ЕГН ***** са наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 750,00 /седемстотин и петдесет/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 /три/ месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, като съгласно Наредба ІЗ-2539/17.12.2012 г. е постановено и отнемането на 12 /дванадесет/ контролни точки след влизане в сила на наказателното постановление, **като неправилно.**

ОСЪЖДА, на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. Р. М., ЕГН ***** разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400,00 /четиристотин/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____